

компенсуються повною мірою для груп, які беруть участь у виробництві, інші стають залежними від соціальної допомоги" [10, с. 46].

Головною метою держави затягнутого доброду є надання ряду соціальних послуг, які в умовах переходу до постіндустріального суспільства стали проблематичними. Проблеми надання соціальних послуг у нових умовах порушили ряд політичних питань, зокрема, питання соціальної справедливості існуючого та економічного устрою держави. У цих умовах наднаціональна міграція стала для розвинувтих країн системним викликом. "Сьогодні в розвинувтих країнах точаться дискусії про необхідність перетворень якісного характеру в соціальній сфері, пов'язаних із сучасними викликами системного змісту (глобалізацією, масовою міграцією тощо)" [11, с. 139]. Суміщення соціальної справедливості з діяльністю закордонних трудових мігрантів, сама ця розбудова держави затягнутого доброду записується під питанням.

Фундатор концепції нових соціальних ризиків у державах затягнутого доброду П. Тейлор-Губі визначає нові соціальні ризики як такі, з якими люди стикаються в процесі переходу до постіндустріального суспільства. На його думку, найважливіше значення для переходу до нових соціальних ризиків мають чотири сучасні соціально-економічні процеси.

Перший – "пратнення перездати низькокваліфіковану роботу в країні, де рівень оплати праці нижче". Технічні розробки в області виробництва, які скорочують частку некваліфікованих робочих місць, є міцним фактором зростання масштабу міжнародної конкуренції між різними спільнотами трудових мігрантів. На думку П. Тейлор-Губі, це може "посилити зв'язок між освітою та зайнятістю", що впливатиме "на ризик соціальної ізоляції серед осіб з низьким рівнем освіти". Аналіз дослідження європейських домогосподарств (European Household Panel Study) показав, що "ризик опинитись у довгостроковій бідності майже в п'ять разів є вищим серед тих, хто має мінімальний рівень освіти порівняно з тими, хто відвідували університети" [12, с. 3–4].

Другим глобальним процесом, що впливає на нові соціальні ризики – це збільшення економічної активності жінок на фоні падіння економічної активності чоловіків. За тридцять останніх років XX ст. зайнятість чоловіків знизилася на 11% (з 89% у 1970 р. до 78% у 2001 р.). Водночас зайнятість жінок зросла на 16% (від 45 у 1970 р. до 61% у 2001 р.). Сьогодні цей процес триває, але не так інтенсивно. За інформацією бази даних соціальних витрат (Social Expenditure Database), кількість зайнятих чоловіків Великобританії становить 77,6%, а зайнятість жінок – 68,0%. Ці дані показують, що середня частка зайнятості серед чоловіків ЄС-28 є значно меншою, ніж показник Великобританії, і становить 70,8%, середня частка зайнятості серед чоловіків ЄС-19 є ще меншою і становить 69,6% [13]. Отже, нові соціальні ризики для розвинувтих країн

є більшими, ніж для тих, що розвиваються.

Третім процесом, що впливає на нові соціальні ризики, є збільшення в абсолютних і відносних числах літніх людей. Це має наслідки для соціальної допомоги, вартості державних пенсій і послуг в галузі охорони здоров'я. Чисельність людей, які старші за 65 років, у ЄС-28 становить 18,4%, а в ЄС-19 – 19,1%. Найбільшим відсоток старого населення є в розвинувтих країнах: Японія – 25,1%, Німеччина – 21,4%, Італія – 21,3%.